

РЕШЕНИЕ

№ 6142

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в закрито заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **8205** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от Д. Х. Д. срещу решение № ПИ-319/15.8.2022 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без разглеждане жалбата й срещу разпореждане № С 220022-137-0007531/15.7.2022 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изп.д. №[ЕИК]/2019 г., с което е отказано прекратяване на принудителното изпълнение срещу нея поради изтекла давност за събиране на задължения за данъчни периоди 2013 г., 2015 г. и 2016 г.

Жалбоподателят твърди, че неоснователно е прието, че е била прекъсната давността с наложена обезпечителна мярка на 24.2.2019 г. Твърди, че са неправилни изводите в оспорените актове, че по отношение на акцесорните задължения за лихви следва да се приложи правилото, че давността започва да тече от 1 януари на датата, следваща изискуемостта на задължението. За процесните задължения липсват изпълнителни основания по смисъла на чл. 209 ДОПК, поради което не би могло да се направи обоснован извод за какъв период са фиксирана начална и крайна дата, върху какво вземане са начислени. Декларацията обр. 6 се подава за всички внесени и дължими през годината задължения за данъчно осигурителни и здравни вноски, вкл. и авансовете, които се внасят до 25-то число на месеца, следващ този, за който са дължими. Ето защо и не може да се направи извод върху кои точно задължения са дължими лихвите – върху авансово внесените или окончателните. За задълженията за лихви за 2013 г. е внасяла авансови вноски ежемесечно, а към датата на подаване на декл.обр. 6 – 13.5.2015 г. 5-г. давност е била изтекла. На същото основание е внасяла

авансови вноски и за останалите периоди. Но, поради липса на изпълнително основание не може да се направи обоснован извод, че процесните лихви са само за изравнителните вноски, които са дължими от срока на подаване на декл.обр. 6. Ето защо изводите относно началната дата, от която следва да тече погасителната давност, са необосновани.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С. не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в необходимата писмена форма и при спазване на административнопроизводствени правила.

Установява се, че по отношение на жалбоподателката е било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2019 г. на ТД на НАП С. за принудително събиране на публични вземания за задължителни осигурителни вноски, по подадени декларации, както и лихви върху тях.

Видно от съобщение за доброволно изпълнение, жалбоподателката е била уведомена, че срещу нея е образувано изпълнително дело за неплатени публични задължения, по декл. Обр. 6, подадена на 13.5.2019 г., като:

За 2013 г. са начислени лихви за задължения към Универсален пенсионен фонд в размер на 313,64 лв.; за лихви върху задължения за ДОО – 818,84 лв.; за здравно осигуряване – 501,56 лв.

За 2015 г. са начислени са начислени задължения към Универсален пенсионен фонд в размер на 111,48 лв. и лихви върху тях в размер на 77,61 лв.; начислени са лихви върху задължения за ДОО – 116,46 лв.; за здравно осигуряване – 130,42 лв. главница и 84,18 лв. лихви.

За 2016 г. са начислени задължения към Универсален пенсионен фонд в размер на 188,06 лв. и лихви върху тях в размер на 47,12 лв.; начислени са задължения за ДОО – 18,63 лв. и лихви върху тях в размер на 91,91 лв.; за здравно осигуряване – 466,72 лв. главница и 116,95 лв. лихви.

На 14.7.2022 г. жалбоподателката е подала заявление за отписване по давност на задължения за лихви, предмет на изпълнителното дело, за данъчни периоди 2013 г., 2015 г. и 2016 г.

По това заявление е налице произнасяне, с оспорваното по това дело разпореждане на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

С решение № ПИ-319/15.8.2022 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата срещу разпореждането е оставена без уважение.

В процесния случай, от доказателствата по делото се установи, че срещу жалбоподателката е образувано производство за принудително събиране на вземания, което и не се оспорва от нея. Изпълнителното производство е образувано при спазване изискванията на нормата на чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК – за задължения, установени въз основа на декларация, подадена от жалбоподателката – данъчно задължено лице и въз основа на декларираните от нея факти. Всички спорни задължения са определени въз основа на подадена от жалбоподателката декл.обр. 6 от 13.5.2019 г.

Съгласно чл. 3, ал. 3, т. 2 от НАРЕДБА № Н-8 от 29.12.2005 г., издадена от министъра на финансите, регламентира съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица: Декларация образец № 6 се подава в

съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от самоосигуряващите се лица – еднократно до 30 април за:

- а) дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година;
- б) задължителните осигурителни вноски върху осигурителен доход, формиран по реда на чл. 6, ал. 8 от Кодекса за социално осигуряване, от получени доходи за извършена дейност през минали години, различни от предходната.

В декларация образец № 6 се включват авансовите вноски, направени през годината по реда на чл.6, ал.7 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и чл.40, ал.1, т.2 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) и размера на окончателната осигурителна вноска, определена по реда на чл.6, ал.8 от КСО.

На следващо място, процесните вземания са такива към Фонд Държавно и обществено осигуряване, Универсален пенсионен фонд, както и към НЗОК – съответно за обществено и здравно осигуряване, което също не се оспорва.

Предвид характера на вземанията, те попадат в хипотезата на чл. 162, ал. 2, т.1 ДОПК по отношение на главниците, както и чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК – за лихвите, т.е. и всички вземания са публични вземания.

Ето защо и като такива, за принудителното им събиране следва да се прилагат нормите на ДОПК – чл. 162 и сл. В този смисъл изричната норма на чл. 163, ал.1 и 2 ДОПК.

Както бе посочено по-горе, задължения за лихви са за публични вземания. Като такива, за тях приложение следва да намерят именно нормите на ДОПК, вкл. и относно приложимите давностни срокове, както и от кой момент те следва да текат.

По отношение на публичните задължения, вкл. и за лихви, са в действие изрични норми, като за давността. Това са чл. 171 и сл. ДОПК. Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Следователно, началният момент на течението на 5-г.давностен срок е 1 януари на годината, през която е следвало публичното вземане да се плати.

В случая съдът намира, че е основателно твърдението в жалбата, че ответникът не е изяснил основният спорен въпрос, а именно – началният срок, в който е следвало да се платят задълженията. Неоснователно е прието, че срокът за доброволното им плащане е 30 април за годината, следваща годината, на която задълженията са били дължими. Цитираната от него Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г., издадена от министъра на финансите, предвижда краен срок за подаване на декларация обр. 6, но не и датата, на която плащането на съответното задължение следва да се извърши. По отношение на последното, приложение следва да намери чл. 6, ал. 8 и ал. 9 КСО, предвиждащ, че осигурителните вноски се дължат авансово, а окончателният размер се определя за периода на упражняване на дейността за предходната година.

Следователно, необсъден и неизяснен е въпросът какъв е бил срокът за доброволно плащане и какви са били отделните главници по авансовите и окончателните вноски. Ако се приеме, че 2013 г. е следвало да се извършват текущи плащания от жалбоподателката, то давностният срок съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК би следвало да тече от 1.1.2014 г. и следователно е изтекъл към 1.1.2019 г. Ето защо оспореното решение в тази му част следва да бъде отменено, а преписката да се върне за ново разглеждане с оглед съобразяване на посочените обстоятелства, а именно – на коя дата, кои задължения, в какъв размер е следвало да се платят; какъв е размерът на

начислените върху тях лихви, за какъв период с начален и краен момент и съответно считано от тази дата до датата на образуване на изпълнителното дело /за която дата не са ангажирани доказателства/ дали е изтекъл 5-г.давностен срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

По отношение на задълженията за 2015 г. и 2016 г. жалбата е неоснователна. Текущите плащания по тях са извършвани през 2015 г. и 2016 г. Следователно, към годината на образуване на изпълнителното дело – 2019 г. не би могло да се приеме, че е изтекъл 5-г. давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК, който започва да тече считано от 1 януари на годината, следваща годината, на която задължението е следвало да се плати. За задълженията за 2015 г. това би било 1 януари 2021 г., а за задълженията за 2016 г. – 1.1.2021 г. Същевременно се установява, че през 2019 г. е образувано изпълнително дело, както и са предприемани действия по обезпечаване на вземанията – факти, които обуславят спиране течението на давностните срокове съгласно чл. 172 ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал. 2 ДОПК давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година. В случая се установи, че срещу жалбоподателката е образувано изпълнително дело, поради което е спряно течението на давностните срокове съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 СОПК. На следващо място, налице е и хипотезата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК за спиране доколкото се установява, че са наложени обезпечителни мерки – така постановление № С220022-022-0011525/24.2.2022 г. за заповед на МПС и постановление № С190022-022-0101761/6.11.2019 г. за заповед на банкови сметки с връчени заповедни съобщения на 7.11.2019 г.

Мотивиран от горното и на основание чл.268 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от Д. Х. Д. срещу разпореждане № С 220022-137-0007531/15.7.2022 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изп.д. №[ЕИК]/2019 г., в частта, с която е отказано прекратяване на принудителното изпълнение срещу нея поради изтекла давност за събиране на задължения за данъчни период 2013 г., потвърдено с решение № ПИ-319/15.8.2022 г. на директора на ТД на НАП – С..

ВРЪЩА преписката на директора на публичен изпълнител на ТД на НАП за повторно произнасяне по искането за отписване задълженията за 2013 г.

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от Д. Х. Д., ЕГН [ЕГН] срещу разпореждане № С 220022-137-0007531/15.7.2022 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изп.д. №[ЕИК]/2019 г., в частта, с която е отказано прекратяване на принудителното изпълнение срещу нея поради изтекла давност за събиране на задължения за данъчни период 2015 и 2016 г., в която част е потвърдено с решение № ПИ-319/15.8.2022 г. на директора на ТД на НАП – С..

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

